

IV SA/Wa 985/08 - Wyrok WSA w Warszawie

Data orzeczenia	2008-09-17	<i>orzeczenie nieprawomocne</i>
Data wpływu	2008-06-13	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie	
Sędziowie	Krystyna Napiórkowska /przewodniczący sprawozdawca/	
Symbol z opisem	6139 Inne o symbolu podstawowym 613	
Hasła tematyczne	Ochrona środowiska	
Skarżony organ	Samorządowe Kolegium Odwoławcze	
Treść wyniku	Uchylono decyzję I i II instancji	
Powołane przepisy	Dz.U. 2000 nr 98 poz 1070 art. 7, 77 par. 1, 80, 105 par. 1, 138 par. 1 <i>Obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 sierpnia 2000 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego.</i> Dz.U. 2001 nr 62 poz 627 <i>Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska.</i> Dz.U. 2002 nr 153 poz 1270 <i>Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.</i>	

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Marta Laskowska, Sędziowie Sędzia WSA Krystyna Napiórkowska (spr.), Sędzia WSA Anna Szymańska, Protokolant Artur Dral, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 września 2008 r. sprawy ze skargi Stowarzyszenia Z. z siedzibą w W. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. z dnia (...) marca 2008 r. nr (...) w przedmiocie umorzenia postępowania administracyjnego I. uchyla zaskarżoną decyzję i utrzymana nią w mocy decyzję Prezydenta W. z dnia (...) grudnia 2007 r.; II. zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. na rzecz skarżącego Stowarzyszenia Z. z siedzibą w W. kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia (...) grudnia 2007 r. Prezydent W., po rozpatrzeniu wniosku P. Sp. z o.o. z siedzibą w W., na podstawie art. 105 § 1 kpa w związku z art. 46 ust. 1 i art. 46 a ust. 7 pkt 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r., Nr 129, poz. 902 z późn. zm.) oraz § 2 i § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 z późn. zm.), umorzył postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej [...], na dachu budynku zlokalizowanego na działce nr ew. [...] obręb [...] położonej przy ul. [...] w W.

W uzasadnieniu decyzji organ podał, iż pismem z dnia 28 marca 2006 r., pełnomocnik P. Sp. z o.o. wystąpił z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację określonego powyżej przedsięwzięcia. Zgodnie z przedłożonym przez wnioskodawcę "Raportem oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko" realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia polegać będzie na montażu trzech anten sektorowych typu Kathrein 742151, trzech anten sektorowych typu Kathrein 742_215 oraz pięciu anten radiolinii typu UKY 210 80/SC15 i jednej anteny typu Hughes 1031729-0004, na dwóch masztach zlokalizowanych na dachu budynku przy ul. [...] w W., którego wysokość wynosi 26 m n.p.t. Maksymalna równoważna moc promieniowania izotropowo dla pojedynczej anteny sektorowej wynosi 1706,08 W, a miejsca dostępne dla ludzi występują w odległości większej niż 70 m od środka elektrycznego wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania anten sektorowych.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 1 w/w ustawy Prawo ochrony środowiska Prezydent W. w dniu (...) kwietnia 2006 r. podał do publicznej wiadomości informację o zamieszczeniu w publicznie dostępnym wykazie danych wniosek P. Sp. z o.o., wskazując jednocześnie miejsce i termin

Sygn. akt IV SA/Wa 985/08

składania uwag i wniosków. Organ pierwszej instancji dokonał także wymaganych przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach uzgodnień z Państwowym Wojewódzkim Inspektorem Sanitarnym oraz Wojewodą [...].

W związku z wejściem w życie z dniem 31 sierpnia 2007 r. zmian do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko do sporządzania raportu o oddziaływaniu na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 z późn. zm.), Prezydent W. uznał za niezbędne uzupełnienie opracowanego w sprawie "Raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko" ze względu na zmianę sposobu kwalifikacji przedsięwzięć pod względem konieczności sporządzenia raportu i przeprowadzenia procedury w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W wyniku przeprowadzonej analizy przedłożonego przez wnioskodawcę opracowania mgr inż. D. F. z października 2007 r. pt.: "Kwalifikacja przedsięwzięcia" - organ pierwszej instancji stwierdził, iż przedmiotowe przedsięwzięcie, ze względu na jego charakter, moc i zasięg oddziaływania, nie mieści się w określeniu

przedsięwzięć emitujących promieniowanie elektromagnetyczne, o których mowa w w/w rozporządzeniu. Zgodnie bowiem z § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogą wymagać m. in. instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 GHz, w których równoważna moc promieniowania izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż 1000 W, a miejsca dostępne dla ludzi znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

Ponadto wskazano, że radiolinie zostały wyłączone z grupy przedsięwzięć wymagających uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W konsekwencji powyższych ustaleń organ uznał, że przedmiotowe przedsięwzięcie nie jest przedsięwzięciem, o którym mowa w art. 51 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska i nie wymaga przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, w wyniku którego wydaje się decyzję o

Sygn. akt IV SA/Wa 985/08

środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. W zaistniałej sytuacji postępowanie w sprawie, jako bezprzedmiotowe - zdaniem organu - należało na podstawie art. 105 § 1 kpa umorzyć.

Odwołanie od powyższej decyzji Prezydenta W. wniosło stowarzyszenie

"Z." kwestionując sposób ustalania miejsc dostępnych dla ludności. Zdaniem skarżącego ustalając takie miejsca nie można ograniczyć ich występowania wyłącznie do miejsca przecięcia ich przez oś wiązki głównej promieniowania anteny, ale będą to także miejsca w sąsiedztwie tej osi, położone względem niej równoległe i dlatego przy wydawaniu decyzji w omawianej sprawie niezbędne jest wykazanie, czy wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania anteny - czyli także w jej sąsiedztwie, zwłaszcza pod osią i obok tej osi - znajdują się miejsca dostępne dla ludzi. Odwołujący podniósł, iż blok mieszkalny przy ul. [...], o wysokości zbliżonej do wysokości budynku przy ul. [...], na dachu którego będą zamontowane anteny, znajduje się dokładnie na azymucie 310 st. anten nadawczych.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. po rozpatrzeniu odwołania organizacji pożytku publicznego "Z.", decyzją z dnia [...] marca 2008 r., na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 kpa utrzymało zaskarżoną decyzję w mocy. W uzasadnieniu wskazało, iż w "Kwalifikacji przedsięwzięcia", przedstawionej przez wnioskodawcę, znajduje się graficzne zobrazowanie położenia głównej wiązki promieniowania dla każdej z anten, które będą zawieszane na wysokości 29,7 m n.p.t. (środek elektryczny). Dokonując analizy graficznych opracowań znajdujących się w tym dokumencie, organ odwoławczy stwierdził, iż dla anten sektorowych ustawianych na azymut 310 st.: Katherein 742 151 Sektor C/M o mocy równoważnej promieniowania izotropowo 889,63 W i Katherein 742 215 Sektor S o mocy równoważnej promieniowania izotropowo 1706,08 W, na długości wiązki promieniowania odpowiednio do 40 m i do 70 m, pod tą wiązką znajduje się zabudowa o wysokości 16 m n.p.t. W zasięgach pozostałych anten sektorowych skierowanych na azymut 70 st. - zabudowa na długości wiązki promieniowania nie występuje, zaś w zasięgu anten skierowanych na azymut 190 st. zabudowa w odległości odpowiednio do 40 m i 70 m nie przekracza wysokości 3 m n.p.t.

Według Kolegium z powyższych okoliczności wynika, że wnioskowana inwestycja nie jest inwestycją wymagającą sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, gdyż nie została wymieniona w w/w rozporządzeniu z dnia 9 listopada

Sygn. akt IV SA/Wa 985/08

2004 r. wśród rodzajów przedsięwzięć wymagających sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko mogących znacząco oddziaływać na środowisko (§ 2 ust. 1 pkt 7), ani wśród rodzajów przedsięwzięć mogących wymagać sporządzenia takiego raportu (§ 3 ust. 1 pkt 8). Skoro przedmiotowa inwestycja nie wymaga sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko, to również nie wymaga wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zgodnie z art. 46 ust. 1 w związku z art. 51 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniu Kolegium wyraziło pogląd, iż wskazanie w § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia, że cyt.: "(...) miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż (...) od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny" oznacza, że oś wiązki nie powinna przecinać miejsc dostępnych dla ludzi.

Skargę na powyższą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wniosło stowarzyszenie "Z.", podnosząc analogicznie jak w odwołaniu, nieprawidłowości w ustaleniu miejsc dostępnych dla ludności, polegające na przyjęciu, iż są to tylko miejsca przecięcia ich przez oś główną wiązki promieniowania anteny. Strona skarżąca podkreśliła, iż ze schematu przekroju wiązki głównej promieniowania, zaczerpniętego z raportu oddziaływania na środowisko, sporządzonego na potrzeby innego postępowania tj. budowy stacji przy ulicy [...] wynika, że pole elektromagnetyczne z danej anteny nie rozchodzi się jedynie w linii prostej wzdłuż której organ rozpatruje położenie miejsc dostępnych dla ludności, lecz w określonej przestrzeni - kącie bryłowym, którego wierzchołek znajduje się w miejscu środka elektrycznego danej anteny.

Skarżące Stowarzyszenie podniosło, iż w przedmiotowym przypadku na azymucie 310 st. anten nadawczych, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania anteny, znajduje się budynek mieszkalny, o zbliżonej wysokości do budynku przy ul. [...].

Zdaniem strony skarżącej rozpatrywanie miejsc dostępnych dla ludności jedynie w miejscu przecięcia ich przez oś głównej wiązki promieniowania anteny, prowadzi do fałszywych wniosków dotyczących kwalifikacji inwestycji wg "geometrycznych" kryteriów określonych w przepisach w/w rozporządzenia, co skutkuje pominięciem wielu stacji bazowych w procedurze uzyskiwania decyzji środowiskowej.

Sygn. akt IV SA/Wa 985/08

Ponadto w skardze zakwestionowano również wydanie decyzji umarzającej postępowanie w sytuacji, kiedy wnioskodawca nie cofnął wniosku o wydanie decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania.

W odpowiedzi na skargę Samorządowe Kolegium Odwoławcze wniosło o jej oddalenie, podtrzymując stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych określone przepisami m. in. art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.) oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) sprowadzają się do kontroli działalności organów administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, tj. kontroli działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, a także prawidłowości zastosowania i wykładni norm prawa materialnego.

Badając legalność zaskarżonej decyzji w oparciu o wyżej powołane przepisy i w granicach sprawy, Sąd uznał, że narusza ona prawo w stopniu uzasadniającym konieczność jej uchylenia, a także poprzedzającej ją decyzji Prezydenta W.

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była decyzja umarzająca postępowanie wszczęte na wniosek P. Sp. z o.o. o wydanie decyzji o

środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej sieci [...], na dachu budynku zlokalizowanego na działce nr ew. [...], położonej przy ul. [...] w [...].

Na podstawie przedłożonego przez inwestora "Raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko" oraz jego uzupełnienia "Kwalifikacja przedsięwzięcia stacja bazowa sieci [...]", sporządzonego w związku z wejściem w życie z dniem 31 sierpnia 2007 r. zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na

Sygn. akt IV SA/Wa 985/08

środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 z późn. zm.), organy ustaliły, iż realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia polegać będzie na montażu sześciu anten sektorowych typu Kathrein, jednej anteny Hughes oraz pięciu anten radiolinii. Anteny mają być zamontowane na dwóch masztach zlokalizowanych na dachu budynku, którego wysokość wynosi 26 m n.p.t. Maksymalna równoważna moc promieniowania izotropowo dla pojedynczej anteny sektorowej wynosi 1706,08 W, a miejsca dostępne dla ludzi wystąpią w odległości większej niż 70 m od środka elektrycznego wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania anten sektorowych.

Poczynione przez organy orzekające w niniejszej sprawie ustalenia - w ocenie Sądu - biorąc pod uwagę istniejący w dacie orzekania stan prawny, nie wyjaśniają w sposób wyczerpujący wszystkich okoliczności w sprawie, mogących mieć istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Stosownie do art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga realizacja planowanego przedsięwzięcia:

1. mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, określonego w art. 51 ust. 1

pkt 1 i 2,

2. innego niż określone w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2, które nie jest bezpośrednio

związane z ochroną obszaru [...] lub nie wynika z tej ochrony, jeżeli

może ono znacząco oddziaływać na ten obszar.

Przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy, to w myśl art. 51 ust. 1 i 2 planowane przedsięwzięcia, które wymagają sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko, lub dla których obowiązek został ustalony w drodze postanowienia przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Z kolei przedsięwzięcia, które wymagają sporządzenia raportu i w stosunku, do których obowiązek taki może być nałożony w drodze postanowienia organu określa Rada Ministrów stosownie do art. 51 ust. 8 ustawy.

Należy podkreślić, iż kwestią zasadniczą w niniejszej sprawie, jest ustalenie odległości miejsc dostępnych dla ludzi od środka elektrycznego pojedynczej anteny, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

Stosownie bowiem do przepisu § 3 ust. 1 pkt 8 w/w rozporządzenia, w brzmieniu po nowelizacji obowiązującej od 31 sierpnia 2007 r., sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko mogą wymagać inwestycje radiokomunikacyjne,

Sygn. akt IV SA/Wa 985/08

radionawigacyjne i radiolokacyjne, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300000 MHz, w których równoważna moc promieniowania izotropowo, wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi m. in. nie mniej niż 1000 W i nie mniej niż 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie mniejszej niż odpowiednio 40 m i 70 m od środka elektrycznego wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

Organ obu instancji uznały, iż miejsca dostępne dla ludności w przypadku anten sektorowych wchodzących w zakres przedmiotowy wnioskowanego do realizacji przedsięwzięcia, znajdują się w odległości nie mniejszej niż 40 m dla anten o równoważnej mocy promieniowania izotropowego 889,63 W, zaś dla anten o mocy 1706,08 W w odległości nie mniejszej niż 70 m.

Organ odwoławczy dostrzegł, iż pod wiązką promieniowania anten sektorowych, ustawionych na azymut 310 st.: Katherein 742 151 Sektor C/M o mocy równoważnej promieniowania izotropowo 889,63 W i Katherein 742 215 Sektor S o mocy 1706,08 W znajduje się zabudowa o wysokości 16 m n. p. t. i stwierdził: cyt: "... co jest zgodne z § 3 ust. 1 pkt 8 lit. c i d rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko."

W kontekście zarzutów postawionych w odwołaniu należy stwierdzić, że Kolegium nie przeprowadziło prawidłowej analizy terenu wokół miejsca zlokalizowania stacji, tym bardziej, iż z raportu wynika, że budynek na dachu którego mają być zamontowane anteny znajduje się na terenie z zabudową mieszkalną.

W otoczeniu przedmiotowej inwestycji znajdują się budynki w odległości 14 m, 20 m, 27 m, 29 m, 20 m.

Organ nie ustaliły w jakiej odległości od środka elektrycznego anten położony jest budynek, nad którym przebiegać będzie wiązka promieniowania. Z uzasadnienia decyzji nie wynika nawet jaki charakter ma ten budynek.

Antena izotropowa jest to antena, która promieniuje jednakowo we wszystkich kierunkach i wiązka promieniowania rozszerza się w miarę odległości od anteny i dlatego za istotną należy uznać przestrzeń oddziaływania wiązki promieniowania.

Podstawowym przepisem określającym standardy jakości środowiska przed polami elektromagnetycznymi jest rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30

Sygn. akt IV SA/Wa 985/08

października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposób sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. Nr 192, poz. 1883). W rozporządzeniu tym określono m. in. dopuszczalne poziomy pole elektromagnetycznych o częstotliwościach powyżej 300 MHz, a więc o częstotliwościach wykorzystywanych w telefonii komórkowej. Przepisy w/w rozporządzenia różnicują dopuszczalne poziomy pole elektromagnetycznych w zależności od przeznaczenia terenów, uwzględniając m. in. tereny przeznaczone pod zabudowę mieszkaniową.

Organ orzekające w niniejszej sprawie nie przeprowadziły rozważań, które pozwoliłyby uznać, iż realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia nie spowoduje przekroczenia przyjętych jako normatywnych dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku z uwzględnieniem, iż teren objęty wnioskowanym przedsięwzięciem, to teren zabudowy mieszkaniowej.

Obowiązkiem organu w świetle art. 7 kpa jest podejmowanie wszelkich niezbędnych kroków zmierzających do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i

załatwienia sprawy, a także wyczerpującego zebrania, rozpatrzenia i oceny materiału dowodowego - art. 77 § 1 i 80 kpa. Podkreślić należy ponadto, że niewystarczające jest samo zebranie materiału dowodowego w aktach sprawy. Konieczne jest jego rozpatrzenie, tj. ustosunkowanie się do niego w treści decyzji. Natomiast nie ustosunkowanie się do zebranego materiału dowodowego oznacza jego nie rozpatrzenie, a co za tym idzie, stanowi nie wykonanie obowiązku nałożonego na organ przepisem art. 77 § 1 kpa.

W niniejszej sprawie organy obu instancji wydały rozstrzygnięcia w oparciu o ustalenia zawarte w treści "Raportu o oddziaływaniu na środowisko", bez dokonania jego oceny, w szczególności pod względem jego kompletności i w kontekście podnoszonych w postępowaniu odwoławczym zarzutów skarżącego.

Ponadto należy podnieść, iż gdyby okazało się, że obowiązek uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie wynika z art. 46 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 51 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo ochrony środowiska i § 3 ust. 1 pkt 8 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r., to organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia powinien odmówić jej wydania, a nie umarzać postępowanie.

Rozpoznając ponownie sprawę organy administracyjne uwzględnią wskazania zawarte w niniejszym uzasadnieniu orzeczenia.

Wobec powyższego Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 200 w/w ustawy.

[Powrót do listy](#)